

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/153/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5718202776
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5718202776.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej v právnom spore žalobkyne: D. Z., rod. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. č. XXX, zastúpenej splnomocneným zástupcom JUDr. Danielom Malikom, advokátom, so sídlom Martin, ul. Rázusova č. 4213/3, IČO: 42 219 094, proti žalovanému: Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. č. XX, zastúpenému splnomocneným zástupcom AK JUDr. Repáň a partneri, s.r.o., so sídlom Martin, ul. M. R. Štefánika č. 25, IČO: 50 711 776, o zaplatenie sumy 1.059,60 eur s prísl. o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/42/2018-309 zo dňa 05. augusta 2020 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 15C/42/2018-325 zo dňa 30. septembra 2020, takto

rozhodol:

odvolanie žalovaného do výrokov I. a II. rozsudku okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom **o d m i e t a**.

Vo výrokoch III. a V. rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom **p o t v r d z u j e**.
Vo výroku IV, ktorým vo zvyšku uplatnených úrokov z omeškania sa žaloba zamietla a vo výroku, ktorým konanie v časti zaplatenia sumy 505,16 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 505,16 eur odo dňa podania žaloby do zaplatenia sa zastavuje, zostáva rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom **n e d o t k n u t ý**.

Žalobkyňa **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 15C/42/2018-309 zo dňa 05.08.2020 návrh žalovaného na prerušenie konania, vykonaný ako prednes na pojednávaní dňa 13.07.2020, zamietol (výrok I.). Návrh žalovaného na prerušenie konania doručený súdu dňa 05.08.2020, zamietol (výrok II.). Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňi 1.059,60 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 1.059,60 eur od 16.08.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Vo zvyšku uplatnených úrokov z omeškania žalobu zamietol (výrok IV.). Zároveň rozhodol, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodovať samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok V.). Dopĺňacím rozsudkom č. k. 15C/42/2018-325 zo dňa 30.09.2020 súd konanie v časti zaplatenia sumy 505,16 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 505,16 eur odo dňa podania žaloby do zaplatenia zastavuje.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 06.08.2018 domáhala pôvodne voči žalovanému 1/ D. Z. a žalovanému 2/ Z. Z. náhrady škody na zdraví a to z titulu bolestného, od každého z nich jednotlivou sumou (od D. Z. sumou 441,50 eur a od Z. Z. sumou 1.059,60 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania) a od oboch žalovaných 1/ a 2/ žiadala, aby ich súd zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť jej stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti vo výške 505,16 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania ako aj náhradu trov konania. Podaním doručeným súdu dňa 01.03.2019 zobrala žalobkyňa žalobu vo vzťahu k žalovanému 1/ v celom rozsahu späť a vo vzťahu k žalovanému

2/ v časti nároku na náhradu škody na zdraví - straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti vo výške 505,16 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 505,16 eur odo dňa podania žaloby do zaplata. Súd uznesením č. k. 5C/42/2018-211 zo dňa 09.04.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.04.2019, konanie voči žalovanému 1/ zastavil a priznal žalovanému 1/ voči žalobkyni právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Žalovaný 2/ považoval žalobu za neopodstatnenú, nemajúcu oporu v skutkovom priebehu a majúť za to, že neexistuje príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a následkom ako ani zavinenie, ktoré by opodstatňovalo požadovať nárok na náhradu škody zo strany žalobkyne vo vzťahu k nemu.

Súd následne citoval ust. § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, 3 a § 444 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že predmetom konania bol nárok žalobkyne na náhradu bolesti vo vzťahu k žalovanému. Žalobkyňa v rámci podanej žaloby opísala, akým spôsobom jej mal žalovaný spôsobiť škodu na zdraví a uvedené potvrdila aj vo výpovedi. Útokmi žalovaného a aj D. Z. jej mali byť spôsobené viaceré zranenia, a to pomliaždenie lumbálnej (driekovej) chrbtice, pomliaždenie panvy, pomliaždenie oboch ramien, pomliaždenie ľavého ramena, podvrtnutie krčnej chrbtice. Súd si v priebehu konania pripojil rozhodnutia, na ktoré sa odvolávali strany sporu a ktoré boli vydané v konaní sp. zn. 13T/137/2017 a to vo vzťahu k obvinenému D. Z.. V tejto veci bolo naposledy rozhodnuté rozsudkom zo dňa 27.05.2020, kde bol opätovne pôvodne žalovaný 1/ D. Z. uznaný za vinného s tým, že mal spôsobiť žalobkyni pri incidente, ktorý tak isto opísala v predmetnej žalobe, podvrtnutie a natiahnutie krčnej chrbtice s práceneschopnosťou. Rozsudok v čase rozhodovania súdu v tejto veci nebol právoplatný. Žalobkyňou predloženými lekáorskými správami a potvrdením o práceneschopnosti mal súd preukázané, že žalobkyňa utrpela v súvislosti s incidentom, ktorý sa mal odohrať pri príležitosti kolaudácie rodinného domu, zranenia, ktoré opísala v podanej žalobe. Tieto lekárske správy jednoznačne preukazujú podľa názoru súdu, že takéto zranenia jej boli spôsobené a že absolvovala chirurgické, neurologické a rehabilitačné vyšetrenia v súvislosti s ich liečením.

Podľa súdu čo sa týka prvého predpokladu zodpovednosti za škodu, ktorá mala byť spôsobená na zdraví žalobkyne, musí ísť o protiprávny úkon žalovaného. Protiprávnosť predpokladá faktické správanie (konanie alebo opomenutie), ktoré porušuje právnu povinnosť. Protiprávnosť možno spájať len so správaním sa osoby. Žalobkyňa v priebehu konania uvádzala, že žalovaný jej mal spôsobiť škodu na zdraví tým, že ju fyzicky napadol (tak, ako to súd uviedol bode 1. a 11. odôvodnenia rozsudku). Táto na fyzickom napadnutí zo strany žalovaného trvala, počas výpovede v rámci tohto konania nové skutočnosti neuvádzala. Aj zo zápisnice o jej výsluchu v trestnom konaní (č.l. 72 spisu), v trestnom rozsudku (č.l. 291 spisu) je zrejmé, že opísala incident, ktorý sa mal odohrať a pri ktorom malo dôjsť k poškodeniu jej zdravia zo strany žalovaného rovnako. To, že došlo k predmetnému incidentu vyplynulo aj z výpovede svedka a súd v tomto smere vychádzal z rozsudku sp. zn. 13T/137/2017 (č.l. 292 spisu), kde svedok I. U. (správne U. - poznámka odvolacieho súdu) uviedol, že bol hosťom na predmetnej kolaudácii a v čase po 22:00 hod. videl, ako v dome rodiny Z. pri hádke, ktorej obsah nepočul, ale navzájom však na seba niečo kričali, sotil Z. Z., teda žalovaný poškodenú - žalobkyňu od seba a tá spadla. Mali tam byť ešte ďalšie tri alebo štyri osoby. Žalovaný v rámci konania uviedol, že k žiadnemu incidentu nedošlo, fyzicky žalobkyňu nenapadol, mali si len navzájom nadávať a vulgárne sa medzi sebou vyjadrovali. Uvedené prezentoval aj v rámci svojho výsluchu na pojednávaní (č.l. 253 spisu), kde uviedol, že trvá na tom, že všetko bolo proti nemu vykonštruované, a to z dôvodu, že sa rozviedol so žalobkyňou a že žiaden taký skutok sa nemal stať. Jediné, čo na tej oslave robil, bolo, že žalobkyni vulgárne nadával. Súd k predmetnému incidentu vypočul opätovne aj svedkyňu, ktorú navrhol žalovaný, a to D. Z.. Ohľadom jej výpovede konštatoval, že ide o svedkyňu, ktorá je v blízkom vzťahu so žalovaným (sesternica) a jej výpoveď nebola pre súd presvedčivá aj vzhľadom na nezrovnalosti na to, že nekorešpondovala s výpoveďou, ktorú uvádzala v rámci trestného konania. Súd preto považoval tento dôkaz za nedôveryhodný a nepresvedčivý, čo sa týka skutočností, ktoré uvádzal v konaní žalovaný. Čo sa týka ďalších svedeckých výpovedí, ohľadom ktorých doložila žalobkyňa zápisnice z trestného konania, tak z nich nevyplýva, že by niektorí z týchto svedkov bol priamo svedkom fyzického napadnutia žalobkyne žalovaným. Pokiaľ ide o svedkyne M. U. a J. D., súd mal za to, že týmito svedeckými výpoveďami došlo ku hádkam medzi žalobkyňou a žalovaným a že hádky medzi nimi ako manželmi neboli ojedinelé už v minulosti. Po vyhodnotení všetkých dôkazov súd mal za to, že bolo preukázané, že žalovaný fyzicky napadol žalobkyňu v súvislosti s kolaudáciou ich rodinného domu, ktorá bola zorganizovaná dňa 06.08.2016 tým spôsobom, že mal žalobkyňu kopať, udierať rukami po celom tele, do celej hlavy a následne ju mal sotiť celou silou na schody, na ktoré dopadla zadnou časťou tela. To fyzické napadnutie spočívalo v útokoch zo strany žalovaného a následne bola žalobkyňa napadnutá fyzicky aj pôvodne žalovaným 1/ D. Z., ktorý za toto napadnutie bol odsúdený. Na podporu týchto tvrdení súd poukázal na odborné vyjadrenie, ktoré bolo zadávané v rámci trestného konania a toto pripojené ako listinný dôkaz v rámci tohto konania. Ide o odborné

vyjadrenie znalca Doc. MUDr. Ľubomíra Straku, PhD. Znalec v rámci odborného vyjadrenia uviedol, že po zosumarizovaní všetkých nálezov a ich porovnaní s vyšetrovanými okolnosťami je možné vysloviť záver, že všetky poranenia žalobkyne mohli veľmi dobre vzniknúť pri jej napadnutí dňa 06.08.2016, a to pomliaždenie ramien, panvy a driekovej chrbtice vzniklých s najväčšou pravdepodobnosťou pri útoku jej manžela - žalovaného a to sočením a pádom jej tela na schody smerom dozadu na bok. Znalec konštatoval, že ide o poranenia stredne ťažkého charakteru s dobou liečby a práceneschopnosťou cca 4 - 5 týždňov. Aj v závere uviedol, že čo sa týka zranení poškodenej, či sú spôsobené fyzickým napadnutím jednou osobou alebo viacerými osobami uviedol, že v danom prípade sa jednalo o rôzne útoky, čiže poranenia mohli byť spôsobené viacerými osobami. Poranenia zodpovedajú mechanizmu útoku, ako uviedla vo výpovedi žalobkyňa. Najprv útoku žalovaného (udretie a sočenie na schody - vznik pomliaždenín) a následne útoku D. Z. (chmaty na krk - vznik podvrtnutia krčnej chrbtice). Rovnako tento znalec bol aj vypočítaný v rámci trestného konania, kde opätovne uviedol rovnaké skutočnosti, ako uvádzal v predmetnom odbornom vyjadrení. Uviedol, že v prípade spôsobenia zranenia - pomliaždenia ramien, panvy a driekovej chrbtice, tieto vznikli s najväčšou pravdepodobnosťou pri útoku manžela poškodenej, a to žalovaného. Podľa súdu tak žalobkyňa produkovala celý rad dôkazov od jednotlivých výsluchov účastníkov vedeného incidentu, cez lekárske správy a potvrdenia až po znalecký posudok a tieto odôvodňujú podanú žalobu na náhradu škody v danom rozsahu. K fyzickému napadnutiu tak, ako bolo popísané v podanej žalobe zo strany žalovaného voči žalobkyňi došlo a v rámci tohto fyzického útoku jej boli spôsobené opísané poranenia, čím došlo ku škode na jej zdraví. Žalobkyňa si uplatnila bolestné v celkovej výške 1.059,60 eur, kde táto výška hodnoty bolestného vychádzala z lekárskeho posudku o bolestnom MUDr. E. C. zo dňa 14.11.2016, ktorý ho hodnotil 60 bodmi pričom za jeden bod v r. 2016 bola stanovená suma 17,66 eur. Predmetný lekársky posudok bol vypracovaný v súlade s ustanoveniami zák. č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za spoločenské uplatnenie. Žalovaný v priebehu konania namietal bodové ohodnotenie, avšak jeho tvrdenia neboli ničím preukázané. Na záver súd dodal, že tento skutok bol aj jedným z tých, voči ktorému sa vedie aj trestné konanie vo veci sp. zn. 1T/74/2018, kde je žalovaný obžalovaný z prečinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby a to vo vzťahu k žalobkyňi. Na základe uvedeného preto súd žalobe, čo sa týka náhrady bolestného, vyhovel. Priznal jej aj úrok z omeškania v navrhovanej výške 5 %, nie však od podania žaloby, ale odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému (15.08.2018), t.j. od 16.08.2018 do zaplatenia. Pri rozhodnutí vychádzal z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Vo zvyšku uplatnených úrokov z omeškania súd žalobu zamietol.

Ďalej súd citujúc ust. § 162 ods. 3 a § 164 C. s. p. uviedol, že na pojednávaní dňa 13.07.2020 zástupca žalovaného v rámci prednesu vzniesol návrh na prerušenie konania a to pre konanie, ktoré sa vedie pod sp. zn. 1T/74/2018 (žalovaný uviedol, že je vedené trestné konanie pre skutok týrania blízkej a zverenej osoby pod sp. zn. 1T/74/2018 a jeho súčasťou má byť aj otázka spáchania skutku z jeho strany, ktorá sa posudzuje v tomto konaní). Súd konštatoval, že predmetná obžaloba v konaní sp. zn. 1T/74/2018 už bola pripojená v rámci tohto konania (č.l. 271 spisu) a jej predmetom je zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby období od r. 2013 až do r. 2016. Súd sa stotožnil v plnom rozsahu argumentmi žalobkyne, že nie je dôvod na prerušenie tohto konania, nakoľko predmetom trestného konania sp. zn. 1T/74/2018 je zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby za určité obdobie od roku 2013, najmä do roku 2016 a odsúdenie žalovaného, ktorý je v predmetnom trestnom konaní obvinený pre tento skutok, by nemal žiaden vplyv na toto konanie. Z tohto dôvodu návrh žalovaného na prerušenie konania vykonaný ako prednes na pojednávaní dňa 13.07.2020 zamietol vo výroku tohto rozsudku. Podaním doručeným súdu dňa 05.08.2020 žalovaný podal ďalší návrh na prerušenie konania a to pre trestné konanie vedené pod sp. zn. 13T/137/2017, kde vystupuje ako obžalovaný D. Z.. Návrh odôvodnil tým, že v tomto trestnom konaní sú rozhodujúce skutočnosti pre rozhodnutie v tejto prejednávanej veci. Súd aj tento návrh na prerušenie konania zamietol, majúc za to, že nie je na to dôvod, nakoľko obžalovaný v trestnom konaní je D. Z. a v tomto konaní už nie je žalovaným. Súd len v rámci tohto konania vychádzal zo svedeckých výpovedí vykonaných v predmetnom trestnom konaní, ktoré neboli spochybnené a z ktorých podľa jeho názoru vychádzať mohol.

Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd postupoval podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a kedy vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu vo veci. Žalobkyňa bola v konaní úspešná, preto jej súd náhradu trov voči žalovanému priznal.

Doplniacím rozsudkom okresný súd konanie v časti zaplatenia sumy 505,16 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 505,16 eur odo dňa podania žaloby do zaplatenia zastavil zistiť, že opomenul rozhodnúť o čiastočnom zastavení konania voči žalovanému v sume 515,16 eur spolu s príslušenstvom, ktoré navrhla žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 01.03.2019. Vzhľadom k vyššie uvedenému súd postupom podľa § 225 ods. 1 a 2 C. s. p. rozhodol o čiastočnom späťvzatí žaloby doplniacím rozsudkom

podľa § 145 ods. 2 C. s. p. tak, že konanie v tejto časti spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 505,16 eur odo dňa podania žaloby do zaplatenia zastavil.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu čo do výrokov I., II., III. a V. Odvolaním nebol napadnutý výrok uvedený v doplniacom rozsudku.

Mal za to, že vydaný rozsudok trpí vadami, ktoré ho robia nezákonným, nepreskúmateľným, arbitrárnym a porušujúcim jeho základné procesné práva. Podľa neho nie je možné sa stotožniť s tým ako súd ustálil otázku skutkového priebehu jeho útoku voči žalobkyne a následne príčinnú súvislosť vzniknutých zranení žalobkyne s jeho konaním. Súdom prijatý záver odporuje dôkazom, ktoré boli v podobe výpovede žalobkyne a jej svedkýň do spisu pripojené a tiež pôvodným výpovediam samotnej žalobkyne či už v trestnom oznámení zo dňa 23.09.2016 alebo aj výpovedí zo dňa 04.10.2016, výpovedí jej kamarátok J. D. zo dňa 21.11.2017 a dňa 06.05.2017, svedkyne M. U. zo dňa 17.07.2017 a 25.12.2017. Z týchto výpovedí je nesporné, že súdom ustálený záver o jeho útoku, ktorým mali byť spôsobené zranenia bedrovej časti chrbtice, z jeho strany nedošlo. Podrobným oboznámením sa s týmito výpovedami, oboznámením sa s požadovanými na pripojenie trestnými spismi je možné nepochybne ustáliť pomerne časté a nekontrolované požívanie alkoholu zo strany žalobkyne a tiež jej impulzívnu povahu a sklony ku sebapoškodzovaniu sa. Uvedené viedlo k vzniku konfliktnéj situácie. Preto je podľa neho neprípustné okliešťať dôkaznú situáciu iba na tento konkrétny skutok a neurobiť všetko pre zistenie objektívnej pravdy o priebehu skutku. Žalovaný bol názoru, že súd nevyhodnocoval dôkazy dôsledne, keď opomenul také skutočnosti, ktoré nepochybne podporujú tvrdenie z jeho strany, že žalobkyne neublížil a toto vyplýva z výpovedí práve jej kolegýň J. D. a M. U.. Svedkyňa J. D. vo výpovedí zo dňa 16.05.2017 jednoznačne uviedla, že príčinou všetkého bola skutočnosť príchodu troch dievčat a teda žiarlivosť žalobkyne. Taktiež tvrdila, že v bezprostrednom čase jej samotná žalobkyňa uviedla ako útočníka inú osobu ako jeho, pričom popisovala zranenia zodpovedajúce uplatňovanému nároku na bolestné. Prvostupňový súd tento dôkaz opomenul vyhodnotiť. Preto súdom ustálený skutkový stav je nesprávny a preto nemôže byť správne ani právne hodnotenie opodstatnosti podaného návrhu. Podľa žalovaného ani postup súdu vo vzťahu k navrhovaným pripojeniam spisu nebol správny lebo z týchto by zistil širší obraz o veci a teda, že výpoveď o tomto skutku sa aj v trestných konaniach vyvíja a smeruje do obsahu tvrdenia žalobkyne tak, aby ho poškodila aj v majetkovej sfére. Snaha žalobkyne neskončila iba pri tomto ale podáva trestné oznámenie za údajné týranie blízkej a zverenej osoby, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. 1T/74/2018. Preto aj rozhodnutie o neprerušení konania do času skončenia trestných vecí považoval za nezákonné, lebo hoci skutok kolaudovania je jedným zo skutkov vymedzených v obžalobe za týranie blízkej a zverenej osoby, tak výpovede žalobkyne v tomto konaní a výpovede svedkov napovedajú tomu, aká je váha tvrdenia žalobkyne a čo vykonštruované a čo je pravdou. Podľa žalovaného, ak teda vyhodnotíme výpovede týchto svedkýň a ich tvrdenie, že pozorovateľmi incidentu boli viaceré osoby, tak potom je nemožné postaviť rozhodnutie súdu na jednom svedkovi, a to I. U. (správne U. - poznámka odvolacieho súdu), ktorý mal podľa súdu povedať, že videl, ako on sotil žalobkyňu a táto spadla. Vôbec neuvádza, kde spadla, ako spadla, v ktorej miestnosti sa nachádzala, kto bol prítomný v tej miestnosti, ale zázračne si pamätá iba to, že ju sotil on. Takto situovaná výpoveď mala byť zo strany súdu vyhodnocovaná v súčinnosti s ostatnými výpovedami, čo sa zjavne nestalo. Keďže súd neposudzoval dôkazy vo vzájomnej súčinnosti a jednotlivito, svojimi závermi podľa neho neposkladal mozaiku skutku tak, aby nevznikali pochybnosti o priebehu skutkového stavu, neodstránil rozpory v konaní, tak pochybil a nesprávne rozhodol. Takto situované výpovede svedkov v trestnej veci boli aj základom toho, že z daného skutku bol obvinený iba D. Z.. Orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili dôkazný stav tak, že konanie žalovaného nie je možné hodnotiť ako protispoločenské, a preto ani nevnášali obvinenie. V nie poslednom rade bolo potrebné podľa žalovaného venovať sa aj tomu, či konanie D. Z. mohlo viesť z lekárskeho hľadiska ku zraneniam popisovaným znalcami. Atak žalobkyne zo strany svedkov kolaudácie je popísaný, je popísané miesto roztržky a teda je dôvodné spochybniť aj celkom nepresvedčivé stanoviská znalcov, ktorí tvrdia, že dané zranenia pravdepodobne mohli vzniknúť konaním popisovaným žalobkyňou zo strany žalovaného. Podľa žalovaného ani jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu nebol zo strany súdu jemu jednoznačne preukázaný a preto nie je možné rozsudok považovať za zákonný. Súd sa stroho a bez zreteľa na ostatné dôkazy vysporiadal s ustálením skutkového priebehu, neopodstatnene zobral za svoje tvrdenia žalobkyne i keď existuje rad dôkazov o jej nepravdivých tvrdeniach o priebehu skutku, opomenul vyhodnotiť výpovede ako v tomto konaní, tak v trestných konaniach požadovaných na pripojenie a tým, že logicky sa nevysporiadal s týmito rozdielmi nemohol ani presvedčivo svoje rozhodnutie odôvodniť. Podľa žalovaného mu bolo takýmto strohým odôvodnením rozsudku odvolávajúc sa na jeden dôkaz, nevyhodnotiac ostatné dôkazy inej vypovedacej hodnoty upreté právo na spravodlivý proces. Tým mal za to, že je nutné považovať

rozhodnutie za prekvapivé, arbitrárne a teda nezákonné. Žalovaný žiadal, aby sa odvolací súd podrobne oboznámil so svedeckými výpoveďami všetkých svedkov, aby si pripojil vyššie vymedzené trestné spisy, ktoré poskytujú svedectvo o priebehu skutku kolaudácie, oboznámil sa s rozvodovým rozsudkom a potom vo veci rozhodol. Poukázal aj na tú skutočnosť, že ku konfliktu medzi žalobkyňou a ním došlo avšak nie k fyzickému ale len k verbálnemu - slovnému, nakoľko táto pod vplyvom alkoholu hrubo vystupovala voči rodine a jeho známym. Nikdy na ňu žiadnym spôsobom fyzicky nezaútočil a z toho vyplýva, že si svoje zranenia vymyslela a zinscenovala. V prípade, že by tieto zranenia boli také vážne ako žalobkyňa uvádza, tak by táto určite nešla na ošetrenie až o niekoľko dní po tvrdenom konflikte a taktiež by v čase práceneschopnosti nepodstupovala niekoľkodňové výlety, kde úplne spokojne relaxovala a žiadnym spôsobom nebola obmedzovaná nejakým zranením poprípade zraneniami v jej obvyklej činnosti. Svedecké výpovede svedkov, ktorí sa kolaudácie zúčastnili sú jasným dôkazom toho, že k fyzickému útoku z jeho strany na žalobkyňu v žiadnom prípade nedošlo a tento fyzický útok si žalobkyňa vymyslela a „vyfabulovaná“ za účelom poškodiť mu nakoľko v tom čase požiadal o rozvod manželstva. Svedecká výpoveď D. Z. len preukazuje tú skutočnosť, že táto svedkyňa jasne a jednoznačne popisala skutkový stav a z odstupom času si na niektoré skutočnosti nespomína, nakoľko od predmetného vymysleného útoku uplynul dlhší časový úsek. Jasne však potvrdila tú skutočnosť, že konflikt, ktorý vznikol bol vyprodukovaný a zároveň vyprovokovaný žalobkyňou, ktorá nedokázala uniesť túto skutočnosť, že na kolaudácii spoločného rodinného domu sa dostavila ona ako jeho rodina spolu s kamarátkami a zrejme na túto svedkyňu žiarlila. Žalovaný žiadal odvolací súd, aby zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výrokoch I. a II. odmietol (§ 386 písm. c/ C. s. p.), vo výrokoch III. a V. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.) a vo výroku IV., ktorým vo zvyšku uplatnených úrokov z omeškania sa žaloba zamietla a vo výroku, ktorým konanie v časti zaplatenia sumy 505,16 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 505,16 eur odo dňa podania žaloby do zaplatenia sa zastavuje, zostáva nedotknutý.

5. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 15C/42/2018-309 zo dňa 05.08.2020 návrh žalovaného na prerušenie konania, vykonaný ako prednes na pojednávaní dňa 13.07.2020, zamietol (výrok I.). Návrh žalovaného na prerušenie konania doručený súdu dňa 05.08.2020, zamietol (výrok II.). Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňi 1.059,60 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 1.059,60 eur od 16.08.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Vo zvyšku uplatnených úrokov z omeškania žalobu zamietol (výrok IV.). Zároveň rozhodol, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodovať samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok V.). Dopĺňacím rozsudkom č. k. 15C/42/2018-325 zo dňa 30.09.2020 súd konanie v časti zaplatenia sumy 505,16 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 505,16 eur odo dňa podania žaloby do zaplatenia zastavuje.

6. Žalovaný odvolaním napadol rozsudok okresného súdu do výrokov I., II., III. a V.

7. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C. s. p.) zaoberal sa pri posudzovaní veci iba tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či nedošlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 161 C. s. p.).

8. Žalovaný v odvolaní, v ktorom označil oba napadnuté výroky I. a II. (ktorými súd zamietol návrhy žalovaného na prerušenie konaní rozhodujúc podľa ust. § 162 ods. 3 a § 164 C. s. p.) uviedol, že rozhodnutie o neprerušení konania do času skončenia trestných vecí je nezákonné aj keď sa pritom bližšie odvolával len na konanie sp. zn. 1T/74/2018 ohľadom ktorého uviedol, že hoci skutok skolaudovania je jedným zo skutkov vymedzených v obžalobe za týranie blízkej a zverenej osoby, tak výpovede žalobkyne v tomto konaní a výpovede svedkov napovedajú tomu, aká je váha tvrdenia žalobkyne a čo je vykonštruované a čo je pravdou.

9. Podľa § 162 ods. 3 C. s. p. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

10. Podľa § 357 písm. n/ C. s. p. odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164.

11. Podľa 386 písm. c/ C. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

12. Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 8Cdo/288/2019 zo dňa 26.08.2020 „rozhodnutia súdu o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sú procesnými rozhodnutiami, ktorým sa nerozhoduje o právach a povinnostiach sporových strán vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium civilného sporového konania; nejde o rozhodnutia vo veci samej, ktoré by do práv a povinností sporových strán zasahovali konečným spôsobom“....v intenciách inštitútu prerušenia konania by v prípade zamietnutia návrhu na prerušenie konania súdom prvej inštancie, nebolo voči takémuto rozhodnutiu prípustné ani odvolanie. V prípadoch prerušenia konania je totiž odvolanie prípustné podľa § 357 písm. n/ C. s. p. len proti uzneseniu, ktorým bolo prerušené konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a/ alebo § 164 C. s. p., či už na návrh alebo bez návrhu. Ak by súd návrhu na prerušenie konania nevyhovet, nešlo by o prerušenie konania, a teda odvolanie proti negatívnemu rozhodnutiu by prípustné ani nebolo (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 04. decembra 2018 sp. zn. 1Obo/15/2018)“.

13. Nakoľko podľa odvolacieho súdu žalovaný podal odvolanie voči obom výrokom I. a II., ktorými boli zamietnuté jeho návrhy na prerušenie konania odvolací súd toto odvolanie odmietol s poukazom na ust. § 357 písm. n/ C. s. p., v zmysle ktorého nie je voči tomuto rozhodnutiu odvolanie prípustné (§ 386 písm. c/ C. s. p.).

14. Zhrnúc dôvody rozhodnutia okresného súdu bolo v konaní preukázané, že žalovaný fyzicky napadol žalobkyňu pri príležitosti kolaudácie ich rodinného domu, ktorá bola zorganizovaná dňa 06.08.2016 tým spôsobom, že mal žalobkyňu kopať, udierať rukami po celom tele, do celej hlavy a následne ju mal sotiť celou silou na schody, na ktoré dopadla zadnou časťou tela. Fyzické napadnutie spočívalo v útokoch zo strany žalovaného. Následne bola žalobkyňa napadnutá fyzicky i pôvodným žalovaným 1/ D. Z., ktorý za toto napadnutie bol odsúdený. Súd vychádzal z opisu v žalobe, výpovede žalobkyne v rámci tohto konania, kedy nové skutočnosti neuvádzala, taktiež z jej výsluchu v trestnom konaní (č.l. 72 spisu - výpoveď zo dňa 11.04.2017 - poznámka odvolacieho súdu), v trestnom rozsudku (č.l. 291 spisu - rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 13T/137/2017 týkajúcej sa obžalovaného D. Z. - poznámka odvolacieho súdu). Tiež vychádzal z rozsudku sp. zn. 13T/137/2017 (č.l. 292 spisu), ktorého súčasťou je výpoveď svedka I. U.. Lekárske správy preukazovali, že zranenia boli žalobkyňi spôsobené. Tvrdenia o zraneniach žalobkyne (pomliaždenie ramien, panvy a driekovej chrbtice) boli podporené odborným vyjadrením Doc. MUDr. X. H., PhD. predloženým v trestnom konaní ako i jeho výsluchom, podľa ktorého vznikli s najväčšou pravdepodobnosťou pri útoku jej manžela - žalovaného a to sotením a pádom jej tela na schodu smerom dozadu na bok. Podľa súdu výpovede svedkýň M. U. a J. D. nepreukázali, že by boli priamo svedkami fyzického napadnutia žalobkyne žalovaným. Na výpoveď svedkyne D. Z. navrhnuté žalovaným okresný súd neprihliadol, považujúc ju za nedôveryhodnú a nepresvedčivú.

15. Podľa odvolacieho súdu rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ust. § 220 C. s. p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ust. § 380 ods. 2 C. s. p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

16. Odvolací súd zvyrazňuje, že predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda (v

podobe skutočnej škody - *damnum emergens* alebo ušlého zisku - *lucrum cessans*) musí byť spôsobená bez pochybnosti práve porušením právnej povinnosti. Škoda ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, čo sa týka príčinnej súvislosti, v civilnom procese zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je teda podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine ale vždy v konkrétnych súvislostiach, Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Musí byť teda doložené, že nebyť protiprávneho konania (opomenutia) škodcu, škodlivý následok by nenastal. Ak príčinou škody je iná skutočnosť (napr. porušenie povinnosti samotným poškodeným), zodpovednosť za škodu nenastáva. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto určujúci význam, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmovou poškodeného a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa príčinná súvislosť zisťuje. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnu, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach, preto vyriešenie tejto otázky nemožno uložiť znalcovi (ten môže poskytnúť len odborné podklady, z ktorých súd pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádza). Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmovou (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992).

17. Žalovaný v odvolaní v súvislosti s jeho tvrdením, že z jeho strany k útoku, ktorým mali byť žalobkyni spôsobené zranenia nedošlo a pripustiť len verbálny konflikt, namietal rozhodnutie okresného súdu hlavne pre vyhodnotenie skutkových zistení. Nestotožnil sa tak s tým ako súd ustálil otázku skutkového priebehu jeho útoku voči žalobkyni a následne príčinnú súvislosť vzniknutých zranení žalobkyne s jeho konaním, ktorý záver odporuje ním označeným dôkazom. Konkrétnejšie sa odvolával na výpoveď svedkyne J. D. zo dňa 16.05.2017, ktorá uviedla, že v bezprostrednom čase jej samotná žalobkyňa uviedla ako útočník inú osobu ako jeho, ktorý dôkaz súd opomenul vyhodnotiť. Namietal tiež, že z pripojených spisov by súd zistil širší obraz vo veci. Výpoveď svedka I. U. mala byť podľa neho vyhodnotená v súčinnosti s ostatnými výpoveďami, pričom tento neuvádza, kde žalobkyňa spadla, ako spadla, v ktorej miestnosti sa nachádzal, kto bol prítomný v tej miestnosti. Žalovaný žiadal, aby sa odvolací súd oboznámil s výpoveďami všetkých svedkov a pripojil si trestné spisy, rozsudok o rozvode.

18. Odvolací súd je podľa § 383 C. s. p. viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

19. Hodnotenie dôkazov v zmysle ust. § 191 C. s. p. je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

20. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že žalobkyňa na svoje tvrdenia k žalobe pripojila zápisnicu o svojom výsluchu v trestnom konaní z 11.04.2017, zápisnice výsluchu svedkyne M. U. zo dňa 22.11.2016 a zo dňa 17.07.2017, o výsluchu svedkyne J. D. zo dňa 21.11.2016 a zo dňa 16.05.2017. Žalovaný v rámci obrany v konaní pred okresným súdom neoznačil žiaden z dôkazov uvádzaných v odvolaní (výpoveď žalobkyne v trestnom oznámení zo dňa 23.09.2016, výpoveď zo dňa 04.10.2016, výpoveď J. D. zo dňa 21.11.2017 a výpoveď M. U. zo dňa 25.12.2017). Okrem toho pokiaľ ide o výpovede kolegyň žalobkyne a to M. U. a J. D. okresný súd z nich pri rozhodovaní nevychádzal pretože neboli priamo svedkami fyzického napadnutia žalobkyne žalovaným. K poukazovaniu žalovaného v odvolaní na to, že svedkyňa J. D. vo výpovedi 16.05.2017 uviedla „že v bezprostrednom čase jej samotná žalobkyňa uviedla ako útočníka inú osobu ako jeho, pričom popisovala zranenia zodpovedajúce uplatňovanému nároku na bolestné, ktorý dôkaz súd opomenul vyhodnotiť“, odvolací súd uvádza, že táto vo výpovedi (č.l. 103 spisu) uviedla: „Keď sme si sadli k stolu tak sa mi D. Z. sťažovala, že ju bolí chrbát a krk, že

ju všetko bolí, bola uplakaná a povedala, že ju napadol strýko“ (rozumej D. Z. - poznámka odvolacieho súdu). Podľa odvolacieho súdu to jednoznačne nevyklučuje, že ju žalovaný nenapadol a to o to viac, že aj strýko - D. Z. bol osobou, ktorá žalobkyňu preukázateľne tiež napadla a to po predchádzajúcom samostatnom útoku žalovaného. Jeho konanie sa však týkalo zranenia žalobkyne ohľadom krku, ktoré sa totiž konštatuje aj v lekárskej správe vystavenej chirurgickou ambulanciou dňa 09.08.2019 (č.l. 13 spisu), kde je uvedené aj vyvrtnutie a natiahnutie krčnej chrbtice. V súvislosti s útokom žalovaného bolo žalobkyňi spôsobené zranenie pomliaždenie pleca a ramena, driekovokrížnej oblasti a panvy. Podľa žalovaného v odvolaní výpoveď I. U. mala byť vyhodnotená v súčinnosti s ostatnými výpoveďami, pričom podľa neho svedok neuvádza, kde spadla, ako spadla, v ktorej miestnosti sa nachádzal, kto bol prítomný v tej miestnosti. Na tomto mieste možno poukázať na odborné vyjadrenie Doc. MUDr. X. H., PhD., v ktorom sa uvádza ohľadom svedka I. U., že tento videl, ako Z. Z. (žalovaný - poznámka odvolacieho súdu) sotil D. (žalobkyňu - poznámka odvolacieho súdu) oboma rukami od seba, videl, ako letela dozadu, no nevidel, kam spadla. Na to, že žalobkyňa spadla poukazuje aj výpoveď svedkyne J. D. vo výpovedi zo dňa 21.11.2016 (č.l. 98 spisu), v ktorej uviedla: „Počula som ako sa všetci traja (žalobkyne, žalovaný a D. Z. - poznámka odvolacieho súdu) hádajú, nadávajú si jeden na druhého, kvôli čomu sa hádali uviesť neviem. Keď som počula tú hádku medzi nimi troma tak som vbehla do novostavby, všetci traja sa nachádzali v obývačke, no zdalo sa mi, že sa D. Z. ako keby dvíhala zo zeme, neustále si vulgárne nadávali, ako konkrétne uviesť neviem, ja som radšej odišla hneď von, nechcela som sa do toho miešať“. Pokiaľ žalovaný v odvolaní vytýkal súdu aj to, že z pripojených spisov by zistil širší obraz vo veci, tak odvolací súd uvádza, že za rozhodujúce považoval, tak ako okresný súd zistenie, či došlo k fyzickému útoku žalovaného voči žalobkyňi a či ním bolo spôsobené zranenie predstavujúce uplatňovanú škodu na zdraví z titulu bolestného. Nevidel preto dôvod oboznámiť sa s výpoveďami všetkých svedkov a pripojením si trestných spisov a rozsudku o rozvoje. Napokon poukazovanie žalovaného aj na to, že nebolo voči nemu vznesené obvinenie v trestnom konaní za spáchaný trestný čin/prečin ublíženia na zdraví, ešte podľa odvolacieho súdu neznamená, že k skutku nedošlo. K odvolaniu žalovaného odvolací súd uvádza aj to, že okresný súd nezaložil rozhodnutie len na výpovedi jedného svedka ale aj výpovedi žalobkyne v trestnom konaní, lekárskeho správach, odbornom vyjadrení Doc. MUDr. X. H., PhD. a jeho výsluchu v trestnom konaní. Žalovaný sa bránil len výpoveďou svedkyne D. Z., ktorej výpoveď nebola však súdom považovaná za dôveryhodnú a presvedčivú. Nepredložil tak a ani nenavrhol vykonať žiaden taký relevantný dôkaz, ktorý by bol spôsobilý spochybniť a vyvrátiť dôkazy predložené žalobkyňou.

21. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné a rozsudok okresného súdu v spojení s doplňacím rozsudkom vo výroku III. ako vecne správny potvrdil a to vrátane súvisiaceho výroku V. týkajúceho sa trov konania, založeného na zásade úspechu žalobkyne v spore (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.), ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním. Vo výroku IV., ktorým vo zvyšku uplatnených úrokov z omeškania sa žaloba zamieta a vo výroku, ktorým konanie v časti zaplatenia sumy 505,16 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 505,16 eur odo dňa podania žaloby do zaplatenia sa zastavuje, zostáva rozsudok okresného súdu v spojení s doplňacím rozsudkom nedotknutý lebo nebol napadnutý odvolaním.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalobkyňa a to v celom rozsahu a preto jej súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).